

La ĉefa tasko de interlingvistiko ĝis la duono de la pasinta jarcento estis ligita al artefaritaj internaciaj helplingvoj (planlingvoj): ilia konstruado, analizo, komparo kaj elekto aŭ konstruo de la plej taŭga el ili. La aktiveco de IALA, gvidata de specialistoj, altiris intereson de multaj famaj lingvistoj tra la mondo, sed tiu intereso ekvelkis post la publikigo de Interlingua kaj fino de IALA en 1952. Tamen, eĉ Interlingua ne montriĝis la dezirata solvo. Ekestis duboj: kio nun okazu kun interlingvistiko? Ĉu ĝi daŭre serĉu idealan helplingvon? Ĉu ĝi pli okupiĝu pri etnolingvoj? Ĉu ĝi pli koncentriĝu al ĝeneralajoj aŭ ĉu ĝi male eĉ reduktiĝu al esperantologio?

La interdisciplineco, antaŭvidita jam de Szilágyi, repostuliĝis ekz. en la verko de germana ekonomiisto **Artur Bormann**, fondinto de „Interlingvistika informa servo”. En la artikolo *Bazaj trajtoj de interlingvistiko* (Grundzüge der Interlinguistik, 1959/60) li denove emfazis la bezonon de internacia kompreniĝo kaj komuna helplingvo, kiu povus esti aŭ etnolingvo aŭ konstruita lingvo (geschaffene Sprache). Li prezentis diversajn lingvistikajn, historiajn, organizajn kaj politikajn problemojn kaj aldonis, ke interlingvistiko, por esti plenvalora scienca disciplino, ne povas resti limigita al sia ĝistiam funkcio, kaj proponis redifini ĝin kiel „sciencon branĉon, kiu esploras *ĝenerale politikajn, kulturajn, sociologiajn kaj lingvistikajn problemojn* de komuna internacia lingvo, uzenda samkvante de ĉiuj homoj en internaciaj rilatoj.” („Der Zweig der Wissenschaft, der die allgemein-politischen, kulturellen, soziologischen und linguistischen Fragen einer von allen Menschen in den internationalen Beziehungen gleichermaßen zu gebrauchenden gemeinsamen Sprache, der internationalen Sprache, erforscht.”) Plue li proponis tri ĉefajn subbranĉojn de la fako: 1. *Ĝenerala interlingvistiko* esploru bazajn rilatojn inter lingvo, individuo kaj socio, deduktu el tiuj rilatoj la principojn por la selekto de internacia lingvo kaj observu ties efikojn politikan, kulturan, sociologian kaj ekonomian. 2. *Speciala interlingvistiko* esploru la rilaton inter la lingvoj internaciaj kaj naciaj, observante, kiel ili reciproke influas sin – do certasence kompara interlingvistiko. 3. *Praktika interlingvistiko* okupiĝu pri la internacia lingvo mem, pri ĝiaj vortaro, gramatiko, stilistiko kaj plua evoluo.

En la sepdekaj jaroj de la 20-a jc. enhavis la koncepto de interlingvistiko tiom da diversaj aliroj, ke oni eĉ parolis pri „skoloj”. La germana esploristo Reinhard Haupenthal tradukis en 1976 dudekon da kernaj tekstoj pri interlingvistiko en la germanan lingvon. Enkonduke al sia eldono de *Plansprachen* li diras, ke la plej trafa aserto pri interlingvistiko estas, ke tiu scienco ankoraŭ „ne trovis vojon al si mem”. Antaŭ ol klare difini siajn celojn, ĝi jam komencis dividiĝi al diversaj skoloj, kiuj starigas al ĝi specialajn taskojn. Ĝenerale eblas diri, ke la enhavo de interlingvistiko estas komprenata ĉiam pli kaj pli amplekse.

Multflankajn konceptojn enhavis ekde siaj komencoj la sovetia interlingvistiko, ĉefe en la kampo de lingvopolitiko, sociolingvistiko, dulingvismo, multlingveco, kaj normigo de diversaj etnolingvoj (inklude de ellaboro aŭ ŝanĝo de skribsistemo), ĉar Sovetunio estis multnacia kaj multlingva ŝtato. Ekz. Aleksandr D. Ŝvejcer difinis lingvoplanadon kiel konscian influon sur la lingvaj ŝanĝojn. En la koncepto de interlingvistiko respeguliĝis ankaŭ moderna tekniko kaj teknologia evoluo. Portempe estis modernaj terminoj lingvoplanado, lingvokonstruado kaj lingvoingnierado. Petr Nikitiĉ Denisov konsideris interlingvistikon kiel antaŭkibernetikan modeligon. Olga Segeevna Achmanova en 1966 vidis la enhavon de interlingvistiko eĉ pli vaste: ĝi okupiĝu pri problemoj ligitaj kun kreado kaj funkciado de helplingvoj inkluzive de aŭtomataj inter-lingvoj, do principe kodoj por